

Hivatalnok ur kérem . . .

Ne haragudjon meg rám, kedves hivatalnok ur, amiért egy kicsit rá találtam nézni a kávémérésben. Higgye el, hogy csak a mamája nézett ilyen szépen és jószívvvel magára, mint én és az is csak akkor, amikor bárányműben tetszett feküdni. És senki azóta. És ne is restelkedjék, kedves hivatalnok ur. Minek? Nincs abba semmi, hogy üvegbe tölti a kávé. Elvégre épp úgy megfizet érte, mint aki magába tölti. És az se bosszantsa, hogy nehezen kaparózik össze az az ötvenhat fillér, ami a kávéért jár. És az se, ha egy-kettő a földre gurul belőle. Törülje meg csak a cvikkerjét és hajoljon utána, mert abba sincs semmi. Aranyul is drágábbat adott azért a hivatalnok ur: emberhúst — vasért. Ugy ni. És most szaladjon haza, mert várja az asszony és várják a gyerekek. Aztán töltsse bele a lötyöt a csorba csészécskébe, amiket még a tanítólól kapott lakodalmi ajándékba, hadd ne vessenek a gyerekek. Mert ugy-e minden reggel neveinek a gyerekek? Nem azon, hogy jó és azon se, hogy sok, hanem azon, hogy mégis csak kávé és meleg. Nahát. Mert mi egyébért van az ember, ha nem ezért a csöpp nevétségért, amit a gyerekek csinálnak? És ne is nézzen rám kedves hivatalnok ur, amikor kifelé megy. Se így, se úgy ne nézzen rám, mert megfájdítja a mellemet. Mert azért hogy én itt elterpeszkedve fujom a füstöt, csak azt a sort járom ám, amit a hivatalnok ur. Hát minek? Engem bizon még a nézésével is fölösleges felvilágosítani, ggy is tudom az egészet: A hivatalnok ur nyolcat végzett Tatán a piaristáknál és onnan jött ide Pesire. A felesége meg Kis-

bérre való. Szép szőke asszony. Két szoba butort kapott és nincs neki függője. Aztán volt egy másik kéréje is, de az csak mozdonyvezető volt. És a tanti még ma is csak azt pletykázza, hogy a mozdonyos lett volna a jobbik párti, mert annak két disznaja hizik az ölbe, a hivatalnok urnak pedig csak csupa kétszáz-negyven koronája van havonként. És ebbe sincs igaz a tantinak, mert valamelyes lakbért is kap a hivatalnok ur, sőt még valamelyesebb drágasági pótlékot is hozzá. Hát ilyen a tanti. Mindenbe beleavatkozik, mert egyszer egy pár csészét adott ajándékba. Higgye el kedves hivatalnok ur, hogy én az idegen, sokkal különb vagyok, mint akármelyik tantija és még azért se neheztelek meg a hivatalnok urra, ha az idei karácsonyon a Krisztusát találja szidni a Jézuskának. És hogy egészen megértsen a hivatalnok ur, nagyon síviesen elmondom, hogy mi minden történt abban a kávémérésben, háromtól-hatig, ahová csak hétkor jött be a hivatalnok ur egy kis kávécskúért.

Mert én már reggeli három óra óta itt irka-firkálok kedves jó hivatalnok ur, és még hozzá nem is valami okos dolgokat írok, csak ezeket a számárságokat ni:

Ajánlom a hivatalnok ur figyelmébe!

Reggeli három óra van és a kávémérés előtt többen ácsorognak. Ezek többen: több lány és szalmasárga a hajuk és vagy nagyon kövérek, vagy nagyon soványok, több cigány és mind köhög, egy vasmunkás és deres a feje, egy német színész, ez ideges és borotvátlan, több katona, ezek mind részegek és tíz-tizenöt gyerek. Csupa tízenhét-huszonegy éves gyerekek.

Hajnali három az óra, felgördül a rolló, belülről huzzák, kívülről tolják és mindenki kiabál:

— Kérek virslit, kérek debrecenit, tésztát, teát, káposzlát, süteményt . . . kérek, kérek . . .

Három tízenhétéves gyerek közé ülök. Mind feketekávéát isznak és beszélgetnek. Ezt beszélgetik:

Az első. Váciasan beszél, csinos és jó kabátja van:

— Az anyjaistenit jól megszorogattam a kocsiba.

A második. Rossz a cipője, csinos és bársonykabátja van:

— Én is belenyújkáltam, hadd visongasson.

A harmadik. Briesesznadrágot hord, a karján aranylánc, nincs télikabátja és középen választva hordja a haját:

— Én a lábára raktam a lábomat, a haját meg a kezemre csavartam, hogy ki ne ugorlasson a kocsibul.

Ketten együtt és csettintve:

— Jótyuk volt.

Az egyik:

— Mennyit fizettél a kocsijér?

A szélválasztott haju:

— Kilenc kroncsit srápnellbe (aprópénz).

Az ablakfüggöny félrecsuszlik, egy ismerősöm néz rám az utcáról. Nevet és bejön. Lapszerkesztő. Leül, egy kicsit hümmög, a gyerekeket nézi, melegség szalad a szemébe és a bársonykabátoshoz fordul:

— Egy pár ügyes flu kellene nekem, aki jól tud biciklizni.

A gyerekek összenéznek, oldalba bököm a lapszerkesztő urat és átveszem a szót:

— Csak egy félóra kellene. Holnapután, ugy két órájában.

A gyerekek rámhunyoritának, a bársonykabátos a hátamra csap:

— Azt lehet, majd keritek biciklit, már azt hittem, hogy valami kihordást akarnak ajánlani.

— Száz koronáért havonkint — mondja undorral a szétválasztott haju és megcsörgeti karján az aranykarpercet.

A szerkesztő elámul, én közelebb húzódok a társasághoz:

— Na ez jobb valamivel, csak egy kis félóra. Nem nagy pakk, majd megmondom, hogy honnan és howá kell vinni.

— Órásbolt? — kérdi hunyoritva a váci.

Igent bólintok, a szerkesztő megérti a helyzetet és most már ő is okosabban forgatja a szót:

— Mennyit kerestek?

— Átlag két tizest — mondja a bársonykabátos. — Ötör kiállunk nótát árulni, aztán kilenc-tíziz kis angyalom és megvan a tizes. Néha kettő is kerül. Csak a rendőrrel van baj, avval gyakran, mert nincs engedélyünk.

A gyerekek halkán dudorásznak, a beszéd nehezen dőcög, hát siettetni kezdem:

— Van tyukod, ahová beszaladhatunk, ha baj van?

— Van — mondja a bársonykabátos.

— Mennyit keres?

— Két tizest tisztán, de néha többet is.

— Aztán önála laksz?

— Önála.

— Akkor.

— Elveszed tőle a pénzt?

— No ná, majd nála hagyom.

A szétválasztott hajutól kérдем:

— Jó kezed van, kártyázol, mennyit keresel?

— Amennyit akarok.

— Ma mennyit kerestél?

— Kilenc tizest.

— Hát holnap majd a többit is megbeszéljük. Majd itt találkozunk kettőkor az ajtó előtt. Egészen jó. Órásbolt.

És ezzel válunk. A gyerekek rámhunyoritának és fizetnek. Csak úgy a mellényzebből rángatják elő a tizeseket. Egy kormos ember mellett mennek kifelé. A kormos ember utánuk nevet és tele van a keze aranygyűrűvel. Magamhoz intem a kávést:

— Ki az a kormos ember?

— Szeneslegény.

— Ugy látom, jól megy a sora.

A kávé a nadrággába fészíti a kezét:

— Amennyit keres, amennyit akar, néhanap ötven koronát is. A legjobb vendégem.

— És az a színész?

— Az is jó. Budára jár, citerával énekel. Ha rágyón a bolondja, végigfizeti az összes lányok vacsoráját.

— És az a nagykezü, aki debrecenit eszik?

— Vasmunkás, de csak napszámos.

— Az meg a felesége?

— Az, de csak úgy.

— Jól keresnek?

— Az asszony jobban, mert csak részeg emberekkel jár, de azért az ember is megkeres tiz-tizenkét koronát naponként. Nagyon tisztességes, már sokszor próbálták, de semmit

— Fizetni — kiáltja az egyik katona. A kávé odasiet, a német színész belevájkál a zsebébe és leinti a kávést. Két marok aprópénzt dob az asztalra és hallatlan göggel mondja:

— Ne, itt van, van ameni csak kell, ma én fizetek.

— Majd bevállom — mondja a kávé és számolni kezdi az aprót:

... Öt forint, megint öt és megint öt. Egy bérkocsis-segéd beleszól az olvasásba:

— Ha bankó kell szóljon, van én nálam, amenyi csak kell.

A kávé tovább számol, a német színész oda se néz a pénznek. A feje oldalt lóg és halkán dudorászik:

— Vájl i a older trärer pin,

Szó an auf trärer pin...

Eddig van, kedves hivatalnok ur és nincs tovább. Nincs pedig azért, mert ebben a pillanatban tetszett belépni a kávé süveggel és ahogy a rothadt bankókról a hivatalnok ur nehezen összekapart ötvenhat filléjére néztem, hirtelen elakadt a ceruzám. Elakadt és valami csodálatos bambaság nehezedett a kezeimre. Csak néztem, néztem az ötvenhat fillért, a hivatalnok urat, a hivatalnok ur piroszegélyes hálójingjét, felgyürt kabátját, kevéske sárgás haját, nedves cvikkerjét és akárhogyan akartam is, mégse tudtam másfelé nézni, csak egyre oda és amikor már le tetszett ejteni azt a bizonyos krajcárt is, még akkor se tudtam másfelé, pedig érztem, hogy mennyire bántja, kergeti, égeti a nézősem és mégse. Ugy-e hogy borzasztó ez? Bocsásson meg érte, kedves jó hivatalnok ur.